

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 127/2021-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. februára 2021 v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a [REDACTED] (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpených advokátkou JUDr. Dagmar Kubovičovou, Námestie Biely kríž 3, Bratislava, pre namietané porušenie ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 6 Co 220/2016 z 15. marca 2017 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 Cdo 239/2017 z 26. septembra 2018 a takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť sťažovateľov **p r i j í m a** na ďalšie konanie v celom rozsahu.
2. Návrhu na odklad vykonateľnosti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6 Co 220/2016 z 15. marca 2017 a návrhu na rozhodnutie o dočasnom opatrení **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a sťažostná argumentácia

1. Ústavnému súdu bola 6. februára 2019 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľov pre namietané porušenie ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 Co 220/2016 z 15. marca 2017 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 1 Cdo 239/2017 z 26. septembra 2018 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti vyplývajú tieto skutočnosti:

«Sťažovatelia sú právni nástupcovia (dedičia) [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], naposledy bytom [REDAKOVANÉ], ktorý zomrel dňa [REDAKOVANÉ] Dedičské konanie po poručiťovi [REDAKOVANÉ] ku dňu podania tejto sťažnosti nie je skončené...

Dňa 08.11.2006 bola [REDAKOVANÉ] na Okresný súd Bratislava III podaná žaloba o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti zapísanej v katastri nehnuteľností vedenom na Okresnom úrade Bratislava, katastrálny odbor, na liste vlastníctva [REDAKOVANÉ], pre okres Bratislava Nové Mesto, katastrálne územie Vinohrady a to :

- bytu číslo [REDAKOVANÉ], nachádzajúceho sa v bytovom dome súpisné číslo [REDAKOVANÉ], vybudovanom na pozemku registra [REDAKOVANÉ] a

- k bytu prislúchajúceho spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach domu a spoločných zariadeniach domu vo veľkosti 4455/203673

(ďalej aj len ako „Nehnutel'nosť“).

Vlastníkmi Nehnutel'nosti boli ku dňu podania žaloby sťažovateľ I a právny predchodca sťažovateľov, ktorí danú Nehnutel'nosť získali riadnou kúpnu zmluvou, a ako vlastníci Nehnutel'nosti boli aj zapísaní v katastri nehnuteľností...

Vo vyššie označenom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp.zn. 15C/121/2006 sa [REDAKOVANÉ] (ďalej aj len ako žalobca), domáhal, aby súd určil, že je vlastníkom Nehnutel'nosti. Žalobca podal pôvodne žalobu voči [REDAKOVANÉ], následne podal návrhy na pristúpenie ďalších účastníkov na strane žalovaných – a to sťažovateľa I a právneho predchodcu sťažovateľov, [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Žalobca sa tak domáhal určenia svojho vlastníctva k Nehnutel'nosti voči piatim žalovaným.

V konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III bolo preukázané, že žalobca uzatvoril dňa 18.mája 2006 so [REDAKOVANÉ] podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka Zmluvu o úvere, na základe ktorej prevzal úver vo výške 50.000 Sk. Na zabezpečenie záväzku splatiť poskytnutý úver riadne a včas uzavrel žalobca so [REDAKOVANÉ] dňa 18.06.2006 Zmluvu o zabezpečení záväzku prevodom práva, predmetom ktorej bola Nehnutel'nosť. Žalobca úver prevzal, svoj záväzok splatiť úver nesplnil ani čiastočne, následkom čoho sa [REDAKOVANÉ] stala vlastníkom Nehnutel'nosti. Následne [REDAKOVANÉ] previedla Nehnutel'nosť do vlastníctva [REDAKOVANÉ], ktorý ju previedol darovacou zmluvou do vlastníctva [REDAKOVANÉ] ml. a tento previedol Nehnutel'nosť do vlastníctva sťažovateľa I a právneho predchodcu sťažovateľov. Žalobca v konaní tvrdil, že Zmluva o úvere a Zmluva o zabezpečení záväzku prevodom práva, ktoré uzatvoril s [REDAKOVANÉ] sú absolútne neplatnými právnymi úkonmi, že na ich základe nikdy nemohla [REDAKOVANÉ] nadobudnúť vlastnícke právo k Nehnutel'nosti, a teda nemohla ani

previesť vlastnícke právo na ďalšiu osobu. Žalobca sa počas celého konania bránil všeobecným pravidlom „nikto nemôže preniesť na druhého viac práv ako sám má“.

Sťažovateľ 1 a právny predchodca sťažovateľov, od prvopočiatku v rámci svojej obrany uvádzali, že pri nadobúdaní Nehnutelnosti do svojho vlastníctva postupovali obozretne, že nadobúdali vlastnícke právo v dobrej viere a za Nehnutelnosť riadne uhradili kúpnu cenu, že vlastnícke právo bolo zapísané vo verejnom registri v prospech prevodcu a poukazovali na svoje ústavou garantované práva.

Okresný súd Bratislava III po vykonaní rozsiahleho dokazovania dňa 28.06.2013 rozhodol vo veci rozsudkom sp.zn. 15C/121/2006-969 tak, že žalobu voči všetkým žalovaným zamietol.

Pokiaľ ide o zamietnutie žaloby voči sťažovateľovi 1 a právnenému predchodcovi sťažovateľov, z odôvodnenia rozsudku vyplynulo, že prvoinštančný súd tak rozhodol po dôkladnom zistení skutkového a právneho stavu, kedy dospel k záveru, že :

- žalobca mal vážne problémy s alkoholom, bežne si požičiaval peniaze a nevracal pôžičky,
- rodičia žalobcu síce vedeli o tomto jeho probléme a aj podali návrh na obmedzenie spôsobilosti žalobcu na právne úkony a vedeli aj to, že z Nehnutelnosti bol žalobca násilne vyprataný, avšak nekonali dostatočne obozretne, keď nepodali návrh na predbežné opatrenie a nevykonali tak úkony smerujúce k zabráneniu prevodu vlastníckeho práva k Nehnutelnosti,
- žalobca uzatvoril s [REDAKOVANÉ] Zmluvu o úvere a Zmluvu o zabezpečení záväzku prevodom práva
- žalovaný 1 a žalovaný 2 riadne uzatvorili kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bola Nehnutelnosť a že za Nehnutelnosť aj skutočne zaplatili kúpnu cenu vo výške 1.790.000 Sk.

Súd prvej inštancie zamietnutie žaloby voči sťažovateľovi 1 a právnenému predchodcovi sťažovateľov na str. 22 svojho rozsudku odôvodnil nasledovne: „Za takéhoto právneho stavu vyvstáva do popredia, čo je právne prevažujúce, či zmluvy navrhovateľa s [REDAKOVANÉ] alebo právna istota odporcu 2/ a odporcu 3/ založená na dobrej viere, že sumu 1 790 000,- Sk platia ako kúpnu cenu za byt, ktorý je právne „v poriadku“. Na jednej strane jednoznačne preukázané ľahkovážne konanie navrhovateľa, právna pasivita jeho rodičov a na druhej strane fakticky odporcu 2/ a odporcu 3/ založený, ich právne ostražitým prístupom pri kúpe bytu, by za predpokladu, že by súd návrhu vyhovel, nemali ani byt, ani peniaze, čo by bolo v neporovnateľnej negatívnej nevyváženosti s uvedeným konaním navrhovateľa, resp. uvedeným nekonaním jeho rodičov a teda by došlo k výraznému rozporu s cit. § 3 ods. 1 OZ.“

Pokiaľ ide o zamietnutie žaloby voči ostatným pôvodne žalovaným, t.j. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] ml. a [REDAKOVANÉ], súd prvej inštancie žalobu voči nim zamietol z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitímácie v čase rozhodovania súdu vo veci samej.

Žalobca sa voči rozsudku Okresného súdu Bratislava III sp.zn.15C/121/2006-969 odvolal. O odvolaní žalobcu rozhodol Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp.zn. 6Co/408/2014-1185 zo dňa 10.11.2014 tak, že potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v časti zamietnutia žaloby voči pôvodne žalovaným 1,4 a 5, pričom vo vzťahu k sťažovateľovi 1 a právnenému predchodcovi sťažovateľov, rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie.

V odôvodnení rozsudku sp.zn. 6Co/408/2014-1185 odvolací súd uviedol právny názor, že Zmluva o úvere a Zmluva o zabezpečení záväzku prevodom práva, ktoré žalobca uzatvoril s [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] sú neplatnými právnymi úkonmi. Pokiaľ ide o dobromyseľnosť žalovaných, k princípu ochrany práv nadobudnutých v dobrej viere a právnej istoty, vyslovil odvolací súd právny názor, že táto zásada nemôže prelomiť zásadu nemo plus iuris ad alium transferre potest

quam ipse habet, a že predpokladom uplatnenia tejto zásady je, že nadobúdatel' vec nadobudol od skutočného vlastníka a nie od nevlastníka.

V ďalšom konaní súd prvej inštancie po doplnení dokazovania vo veci rozhodol rozsudkom sp.zn. 15C/121/2006-1285 zo dňa 30.10.2015 tak, že žalobu zamietol a konanie v časti uloženia povinnosti vypratať Nehnutelnosť zastavil.

Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie sp.zn. 15C/121/2006-1285 vyplýva, že súd prvej inštancie žalobu zamietol z dôvodu, že sťažovateľ 1 a právny predchodca sťažovateľov, boli pri nadobúdaní vlastníckeho práva k Nehnutelnosti dobromyseľní a poskytol im tak s ohľadom na okolnosti prejednávaneho prípadu právnu ochranu.

Žalobca a vtedajší vedľajší účastník na strane žalobcu podali voči rozsudku Okresného súdu Bratislava III sp.zn. 15C/121/2006-1285 odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp.zn. 6Co/220/2016-1419 tak, že zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a ako vlastníka Nehnutelnosti určil žalobcu.

Z odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 6Co/220/2016-1419 vyplýva, že odvolací súd pri určení, že žalobca je vlastníkom Nehnutelnosti vychádzal výlučne z nasledovného právneho posúdenia veci :

- že Zmluva o úvere a Zmluva o zabezpečení záväzku prevodom práva, ktoré uzatvoril s

sú absolútne neplatnými právnymi úkonmi

- že dobromyseľnosť sťažovateľov pri nadobudnutí Nehnutelnosti nemôže prelomiť zásadu nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet.

Voči rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 6Co/220/2016-1419 podali sťažovateľ 1 a právny predchodca sťažovateľov dovolanie na Najvyšší súd SR, kedy uvádzali, že ide o právnu otázku, v ktorej existujú rôzne rozhodnutia dovolacieho súdu, čím je daná prípustnosť dovolania.

Sťažovateľ 1 a právny predchodca sťažovateľov taktiež dôvodili aktuálnou novou judikatúrou Ústavného súdu SR, ktorý vydal dňa 16.03.2016 nález sp. zn. I. ÚS 549/2015-33, v ktorom výslovne uviedol, že v prípade konfliktu vlastníckeho práva pôvodného vlastníka a dobromyseľne nadobúdateľa „vyššie riziko má niest' nedbalý vlastník než nadobúdatel' v dobrej viere, pretože tento nie je schopný sa nijako dozvedieť o tom, ako vec opustila vlastníkovu sféru a dostala sa na list vlastníctva prevodcu po zákonom určenom správnom (katastrálnom) konaní.“

Dovolanie sťažovateľa 1 a právneho predchodcu sťažovateľov Najvyšší súd SR odmietol uznesením zo dňa 26.09.2018, sp. zn. 1 Cdo 239/2017 s odôvodnením, že sťažovateľ 1 a právny predchodca sťažovateľov po formálnej stránke splnili podmienky pre podanie dovolania ale nie po materiálnej stránke, kedy údajne neoznačili také rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré by z hľadiska obsahovej (materiálnej) stránky rozhodli o danej právnej otázke rozdielne.

Najvyšší súd SR tiež konštatoval, že nález Ústavného súdu SR, ktorým sťažovateľ 1 a právny predchodca sťažovateľov argumentovali, je „relatívne čerstvý“, a preto rozhodnutie Ústavného súdu SR považoval za nespôsobilý priviesť zmenu právneho názoru dovolacieho súdu.»

3. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti argumentovali takto:

„Konajúce súdy vo svojich rozhodnutiach nijakým spôsobom nespochybnili dobromyseľnosť sťažovateľov pri nadobúdaní Nehnutelnosti do ich vlastníctva, a to ani len čiastočne. Aj Krajský súd v Bratislave v rozsudku sp.zn. 6Co/220/2016-1419 na strane 15 výslovne uvádza, že dobromyseľnosť žalovaných (t.j. sťažovateľa 1 a právneho predchodcu sťažovateľov) nebola v konaní vyvrátená.“

Sťažovatelia tak majú za to, že je nesporné, že pri nadobúdaní Nehnutelnosti postupovali sťažovateľ 1 a právny predchodca sťažovateľov obozretnejšie ako je to obvyklé pri kúpe nehnuteľností prostredníctvom realitnej kancelárie, kedy sa z povahy sprostredkovateľa predpokladá a očakáva, že sprostredkovateľ postupuje s odbornou starostlivosťou. Sťažovateľ 1 a právny predchodca sťažovateľov si dokonca preverovali referencie o realitnej kancelárii, konzultovali predaj s ďalšími právnikmi, informovali sa na magistráte Bratislavy hl. mesta SR, dotazovali sa na spôsob a dôvody nadobudnutia bytu predávajúcim atď'...

Sťažovatelia tiež majú za to, že v konaní bolo riadne a nespochybniteľne preukázané, že práve žalobca konal pri nakladaní s Nehnutelnosťou (a nielen pri nakladaní s Nehnutelnosťou) nedobromyseľne, ľahkovážne, nezodpovedne, bez obvyklej miery opatrnosti pri nakladaní s nehnuteľným majetkom a aj v rozpore s dobrými mravmi, ako to vyplýva z rozsiahleho dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie...

Žalobca uvádzal, že zásada nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet má absolútnu povahu a nie je možné ju za akýchkoľvek okolností prelomiť. Sťažovateľ 1 a právny predchodca sťažovateľov, naopak v konaní opakovane poukázali na skutočnosť, že takáto interpretácia absolútnej priority zásady nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet na úkor úplného negovania zásady ochrany práv nadobudnutých v dobrej viere je nesprávna, nespravodlivá a prekonaná...

Sťažovatelia majú za to, že odvolací súd pri odôvodňovaní rozsudku... sp.zn. 6Co/220/2016-1419 zjavne účelovo a arbitrárne poukazoval iba na takú judikatúru SR a ČR, ktorá podporovala jeho právny názor, a to že dobromyseľnosť nadobúdateľov nemôže prelomiť zásadu nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet. Odvolací súd tak úplne odignoroval judikatúru, na ktorú poukázali sťažovateľ 1 a právny predchodca sťažovateľov, a z ktorej nespochybniteľne vyplýva významný posun v riešení konfliktu uvedených základných princípov. Sťažovateľ 1 a právny predchodca sťažovateľov, vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu voči rozsudku Okresného súdu Bratislava III sp.zn. 15C/121/2006-1285 výslovne poukázali, že v zmysle judikatúry ČR je poskytovaná právna ochrana dobromyseľným nadobúdateľom aj v prípade absolútnej neplatnosti nadobúdacieho titulu právnych predchodcov.

Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd pri rozhodovaní takisto odignoroval skutočnosť, že došlo k výraznému posunu aj v judikatúre SR, keď Ústavný súd SR vydal dňa 16.03.2016 Nález sp.zn. I. ÚS 549/2015-33...

Krajský súd v Bratislave v konaní sp.zn. 6Co/220/2016 vyhodnocoval právnu argumentáciu selektívne v neprospech sťažovateľa 1 a právneho predchodcu sťažovateľov, svoje závery vyvodil len z právnych argumentov a judikatúry, ktorá bola v prospech žalobcu a s viacerými podstatnými právnymi argumentami a judikatúrou v prospech sťažovateľov, resp. sťažovateľa 1 a právneho predchodcu sťažovateľov, ktoré boli podstatné a závažné pre rozhodnutie vo veci, sa bez náležitého odôvodnenia nestotožnil a riadnym spôsobom sa s nimi nevysporiadal, resp. ich svojvoľne odignoroval...

... bola naplnená podmienka pre prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP, nakoľko uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 792/2015 zo dňa 18.08.2016, ktoré bolo vydané v súlade s vyššie označeným nálezom ústavného súdu, je rozhodnutím dovolacieho súdu, ktoré sa odchyľilo od doterajšej praxe dovolacieho súdu v obdobných veciach, a teda ide o právnu otázku, ktorá je rozhodovaná dovolacím súdom rozdielne...

Pokiaľ teda dovolací súd tvrdí, že dané uznesenie Najvyššieho súdu SR rieši odlišnú právnu otázku, tak tento záver je úplne svojvoľný, a dovolací súd ho žiadnym spôsobom neodôvodnil. Pokiaľ aj v danej veci boli niektoré skutkové a právne okolnosti prípadu odlišné, nič to nemení na skutočnosti, že podstatou danej právnej veci bolo tak isto posúdenie konfliktu medzi právnou zásadou ochrany pôvodného nedbalého vlastníka a právnou zásadou ochrany dobromyselne nadobudnutých práv nového vlastníka.“

4. Sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva sťažovateľov, upravené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15.03.2017 sp.zn. 6Co/220/2016-1419 a uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 26.09.2018 sp.zn. 1 Cdo 239/2017 porušené boli.

2. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15.03.2017, sp. zn. 6Co/220/2016-1419 a uznesenie Najvyššieho súdu zo dňa 26.09.2018, sp. zn. 1 Cdo 239/2017 sa zrušujú a vec sa vracia späť na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľom sa priznáva finančné zadosťučinenie 10.000 €, ktoré sú Krajský súd v Bratislave a Najvyšší súd SR povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť do 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto nálezu.

4. Sťažovateľom sa priznáva náhrada trov konania vo výške 588,00 €, ktorú sú povinní Krajský súd v Bratislave a Najvyšší súd SR spoločne a nerozdielne zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľov do 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto nálezu.“

5. Sťažovatelia tiež navrhli, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého rozsudku krajského súdu a uložil [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], aby sa zdržal výkonu vlastníckeho práva určeného mu napadnutým rozsudkom krajského súdu. Návrh odôvodnili svojimi dôvodnými obavami, že žalobca [REDAKOVANÉ] – a to osobitne vzhľadom na jeho dlhodobý nezodpovedný a ľahkovážny prístup k vlastníctvu, bude nakladať s predmetnou nehnuteľnosťou, a to jej prevodom alebo zaťažením právami tretích osôb, keď takéto konanie by mohlo viesť k nenapraviteľnej ujme a poškodeniu práv nielen sťažovateľov, ale aj ďalších tretích strán.

6. Vec napadla ústavnému súdu 6. februára 2019 a bola pôvodne pridelená sudcovi spravodajcovi Petrovi Brňákovi, ktorému 16. februára 2019 uplynulo funkčné obdobie sudcu ústavného súdu. V súlade s čl. X bodom 5 písm. b) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 bola táto vec prerozdelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov a pridelená sudcovi spravodajcovi Martinovi Vernarskému. V zmysle čl. II bodov 3 a 5 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2021 do 31. decembra 2021 bola vec predbežne prerokovaná v treťom senáte ústavného súdu v zložení Robert Šorl (predseda senátu) a sudcovia Peter Straka a Martin Vernarský.

II.

Relevantná právna úprava

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

10. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

11. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

d) ktorý je neprípustný,

e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

f) ktorý je podaný oneskorene,

g) podľa § 42 ods. 2 písm. f), g), q), r), t) alebo písm. v), ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní návrh na začatie konania neodmietne, prijme ho na ďalšie konanie v rozsahu, ktorý sa vymedzí vo výroku uznesenia o prijatí návrhu.

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

14. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

15. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

16. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Predchádzajúce ustanovenie nebráni právu štátov prijímať zákony, ktoré považujú za nevyhnutné, aby upravili užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom a zabezpečili platenie daní a iných poplatkov alebo pokút.

III. Predbežné prerokovanie návrhu

17. Sťažovatelia sú v konaní zastúpení kvalifikovaným právnym zástupcom v zmysle § 34 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

18. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde predbežne prerokoval, preskúmal, či obsahuje všeobecné a osobitné náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde (§ 39, § 43, § 123) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Keďže nezistil nedostatky v zákonom predpísaných náležitostiach a ani dôvody na jej odmietnutie, pričom otázku opodstatnenosti tvrdení v nej obsiahnutých treba posúdiť v konaní vo veci samej, prijal ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie v celom rozsahu.

19. Návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku krajského súdu a návrhu na rozhodnutie o dočasnom opatrení ústavný súd nevyhovel, keďže zistil, že [REDACTED], [REDACTED], už nie je vlastníkom predmetných nehnuteľností, teda bytu číslo [REDACTED] v [REDACTED] a spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu. Odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku a dočasné opatrenie by vzhľadom na aktuálnu situáciu už neboli spôsobilé naplniť do nich zákonom inkorporovaný účel.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. februára 2021

Robert Šorl
predseda senátu